

ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΛΑΤΙΟΥ

Οι Ίνδοι και το μονοπώλιο του αλατιού. Οι παράξενες Άγγλες καπετάνιες Έντουαρντ Φόνξ. Η άλμυρη έρημος της Κόντα. Πώς κλέβουν το άλατι οι λαθρέμποροι. Οι άπάνθρωποι Άγγλοι φύλακες της έρημου. Μιά Κέλασις σπαρμένη με άσπρους σκελετούς. Τα καρκάβνια που πεθαίνουν από τη δίψα, κλπ. κλπ.

Ο μονοπώλιο του αλατιού είνε για τους Ίνδους ή πο σκληρή κι' ή πο άνυπόφορη εκδήλωση του Άγγλικού ζυγού.

Τό άλατι στις Ίνδιες είνε πολύτιμο σάν τό χρυσάφι ! Κι' όπως άλλωθ διενεργείται τό λαθρεμπόριο της κοκαίνης, έτσι στη χώρα των δαυδών του Μαχάτια Γκάντι γίνεται τό λαθρεμπόριο του άλατιού.

Όταν λοιπόν έδώ και λίγο καιρό θέλησα νά ξεφορτώσω στην Καλκούτια λίγη σακιά με άλατι, βρέθηκα μπροστά στην κατηγορηματική άρνηση των άρχων νά μου επιτρέψουν την εισαγωγή. Γι' αυτό νά πάω μια τέτοια άδεια έπρεπε νά άποταθώ, ότνε λίγο όυτε πολύ, στον Άντιβασιλέα των Ίνδων...

Διάβολο !... Οι Άγγλοι έχουν παντού ένα απαράμιλλο ζυγό...

Έγραψα λοιπόν στον Άντιβασιλέα, με τη μεγαλύτερη σοβαρότητα του κόμου, και περίερα την άπάντησή του. Μά θ' άγοράσω, όπως μου έπταν. Θά έκανε κι' ένα μήνα για νά φτάσει ως τά χέρια μου. Ίσως και περισσότερο...

Τι θά έκανα, λοιπόν, όλο αυτό τόν καιρό ; Εύτυχώς, μου ήθελε τότε στό νού μου παλιρά γνωριμία μου, ένας Άγγλος καπετάνιος, που είχε γνωρίσει άλλοτε στό Άνεν της Άραβίας. Τόν έλεγαν μίστερ Έντουαρντ Φόνξ κι' ήταν ό πιο μεγάλος λαθρέμπορος ναρκωτικών στα παράλια της Έρυθράς Θαλάσσης. Μά φαίνεται

ότι τώρα είχε παρατήσει αυτό τό επικίνδυνο επάγγελμα και ζούσε σάν ένας φιλήσυχος και νοσταλγός Άγγλος πολίτης. Οι Άγγλοι, όπως ξέρετε, έχουν πάντα κάποια λόξα...

Με τη διεύθυνσί του λοιπόν στό χέρι, χρειάσθηκα ένα δολώκλιο άπόγευμα για ν' ανακαλύψω τό σπίτι του, στό βάθος μιας άπόμερης και έσπατης συνοικίας της Καλκούτας.

Τό σπίτι του ήταν όμορφο κι' όλάληστο, γεμάτο έξωτικώς αναδενδράδες. Άπό τη σιδερένια πόρτα, στάθιρα σάν χαρός και κούτσαζα μιά χοντρού γενναία, άχένιστη και χωχρόποτη, που με κατασκόπευε φαίνεται, από τη στιγμή που είχα μπη στό όρόμο του.

— Σπρώξτε την πόρτα ! μου φώναξε τέλος.

Ήταν ή φάισος Πατάθ, ή πεθερά του Άγγλου καπετάνιου, μιά κρεοδή. Η γυναίκα τον είχε πεθάνει και ό δούτοχος ζούσε διαρκώς μαζί μ' αυτή τη μέγαυρα. Ό μίστερ Έντουαρντ τευτελιάζει, ξελατομένως σάν μαχαραζιάς σέ μιά άναπαυτική πολυθρόνα. Είνε ένας λιγνός άνθρωπος, με κυρτούς ώμους και δυό κοκαλιάρικα πόδια, που του δίνουν ένα υπερφυσικό μπόι, όταν στέκεται όρθιος. Ό Έντουαρντ Φόνξ κατάγεται από τόν άπντρο, γιατί έχει μακριά γένια χυμπατζή, πλακωτού Άράβικη μύτη κι' ένα πελώριο στόμα, σάν φορμόν.

Ό μίστερ Έντουαρντ με δέχθηκε με μεγάλη εγκάρδιότητα και φάνηκε πρόθυμος νά με βοηθήσει νά βγάλω αυτή την περιφημη άδεια για τό άλατι. Έπειτα, φρονκόνοντας σάν παγόνι, άρχισε νά μου μιλάει για τό σκεδά του. Είχε σκοπό ν' άγοράσει ένα μεγάλο καράβι, τό υπέροχο «Καϊνάς, που ήταν δεμένο στό λιμάνι, για νά μεταφέρει τους προσκυνητάς στην Γκόα, Κοπίμα, και την άλήθεια, για νά τόν κατεβάσω από τόν χμιακό ούρανό του και νά τόν κάνω νά μου μιλήσει για τό λαθρεμπόριο του άλατιού στις Ίνδιες.

— Άλλοτε, μου είπε, στενάζοντας με πίκρα, μοιροδός κανείς νά κερδίσει εύκολα μερικάς λίρες. Μά σήμερα όλα πύγαν κατά διαβόλου, που νά πάω ή όργη ! Και τι δέν κάνανε άλλοτε ! Ένα σωρό εκβόλας, που άβιζαν τό καθένα κι' από μιά χοντρού χρυσάφι ! Νά, παραδείγματός χάνιν, ριζάνε με την νύχτα, κρυφά, ένα σακιά άλάτι σ' ένα καράβι, που είχε φτάσει τό άπόγευμα στό λιμάνι. Έπειτα κάναμε τη σχετική έρροδο. Ό καπετάνιος του, τρομοκρατημένος, πλήρωσε δσα-δσα για νά γλυτώσει από τους Άγγλους άστοναμικούς, κι' έτσι ήμεις οι λαθρέμποροι κερδίσαμε άνετα τό φρομά μας...

—Κι' οι Ίνδοί ; τόν ρώτησα περίεργος. Τι ρόλο έπαίζαν οι Ίνδοι σ' αυτό του είδους τις άποθέσεις ;

—Οι Ίνδοί, μου άπάντησε, είνε τά αιώνια θύματα, τά εκορόιδας.

Αυτοί πληρώνουν και σήμερα, για νά γλυτώσουν από την άστυνομία. Κάθε βράδυ, είνε άδύνατο νά μιν πείσει από τόν ούρανό ένα σακιά άλάτι σέ κάποιο Ίνδικό καράβι...

—Και τι κάνουν ; Πληρώνουν πάντα ;
—Δέν μπορούν νά κάνουν άλλοθως ! Έπειτα, μιν ξεγνάνε ότι είμαστε Άγγλοι κι' ότι είνε σκλάβοι μας !...

Τι μπορεί νά πη κανείς, μπροστά σέ μιά τέτοια λογική ;

—Ξέρετε ποιά είνε ή μεγαλύτερη άδική των Ίνδιών ; συνεχίσε ό μίστερ Έντουαρντ. Είνε ένας άπέραντος κόμπος, μια άχανής έρημος, στό βάθος του κόλπου της Κόντα. Άπό εκεί πέρα παίρνουν όλο τό άλατι τους ή Ίνδιες. Είνε μιά ανεξάντηλη άλυκή, γιατί ήταν κόλπος κι' αυτή άλλοτε. Τό άλατι λοιπόν έπρεπε νά πουλείται πολύ φτηνά. Μά οι Άγγλοι έβλιναν κάποια τάξι σ' αυτή τη γενναιοδικία της φάισος. Άπληθόρουν στους Ίνδους νά παίρνουν από κειάρα έστω και μιά φούτζα άλάτι. Οι Ίνδοι όμως προσπαθών με κάθε τρόπο νά καταστρατηγήσουν αυτή την απαγόρευση. Τό άλατι είνε άπαραίτητο στον Ίνδο, όπως τό όπιο στον Κινέζο. Έπιχειρούν λοιπόν κάθε τόσο νά κλέψουν άλάτι από την άλμυρη έρημο της Κόντα, μά οι Άγγλοι φύλακες φυλάνε την είσοδο της άλυκής σάν κέρβεροι... Και νά τώρα πως παίζεται αυτό τό τραγικό παιχνίδι ! Οι φύλακες κάνουν τά στραβά μάτια κι' άφίρνον τά καρβάβνια των Ίνδων λαθρεμπόρων νά μπουν μέσα στην άλμυρη έρημο και νά προχωρήσουν άρκετά στό έσωτερικό της. Έπειτα, με γεράς κωμήλες, που τρέχουν σάν τόν άνεμο, περικυλιούνται ένα τέτοιο καρβάβι, μά δέν τό αχμιαλιζούν, όυτε βάζουν στό σημάδι τους Ίνδους. Κάνουν κάτι, πού τραγικό, πού απάνθρωπο. Τους σπρώχνουν όσο μπορούν πού μέσα σ' αυτή την άχανή έρημο. Αυτοί οι φύλακες μάλιστα έχουν ένα σπάνιο ταλέντο βασανιστών. Είνε οι τρομερότεροι όδημοι του κόμου. Κυνηγούν με τέτοιο τρόπο τους λαθρεμπόρους, όστε τους άφίρνον πάντα την έλπίδα ότι κάποτε θα γλυτώσουν, θα ξεφύγουν από τά χέρια τους. Κατόπιν, όταν οι φύλακες καταλάβουν ότι οι Ίνδοί έχουν προχωρήσει ως την καρδιά της έρημου, γυρίζουν πίσω και τους άφίρνον στην τύχη τους. Δέν κινδυνεύουν δε ποτέ, γιατί κατά διαστήματα έχουν κρυφίσει μεγάλα βαρέλια με νερό κι' έτσι μπορούν νά βρουν από την έρημο. Όσο για τους δυστυχημένους τους Ίνδούς, ύπαφίρνον τά πιο άπερίγραστα μαρτυρία.

Χωρίς τροφές και χωρίς νερό, χάνονται μέσα σ' αυτή την άσπρη κόλαση του άλατιού και πεθαίνουν από την πείνα και τη δίψα. Δέν ξαναγυρίζουν ποτέ ! Ένα δε από τά πιο

περίεργα και τά πιο μακάβρια θέαματα, είνε οι κάταστρο, σκελετοί τους, έδώ κι' εκεί, πάνω στό χρυστάλλιο άλάτι, που άστράφτει σάν διαμαντόσκονη...

»Μιά φορά, μερικοί Ίνδοι λαθρέμποροι θέλησαν νά παίζουν στους Άγγλους φύλακες ένα άσχημο παιχνίδι. Καταφεραν λοιπόν νά γλυτώσουν άλ' τό κυνηγητό τους και νά ξαναγυρίσουν από την καρδιά της άδυσώπητης έρημου. Οι φύλακες τά είχαν χάσει. Πώς διάβολο κατάφεραν ν' άντίχουν στη δίψα ; Αυτό τό μυστήριο διαφώτισθηκε τέλος, όταν έπισαν έναν από αυτούς τους λαθρεμπόρους και τόν άνάγκασαν νά προσδώσει τό μυστικό τους.

»Οι Ίνδοί, πριν από κάθε ταξίδι τους στην έρημο του άλατιού, έστελναν νεκρούς δικούς τους με κωμήλες φορτωμένες με άγνεία γεμάτα νερό και γάμιναν έτσι άρκετά σιδερένια βαρέλια, που τά είχαν κρυφίσει έδώ κι' εκεί, στα βάθη της έρημου, προς τό μέρος που ήθεσαν ότι θα τους κυνηγούσαν οι φύλακες. Όταν λοιπόν οι κάταστροί των φύλακων τους είδούσαν ότι σέ λίγο οι λαθρέμποροι θά έκαναν ένα ταξίδι στην έρημο, πρόλαβαν και βρήκαν τά βαρέλια τους. Ξέρετε δε τι έκαναν ; Έρριξαν μέσα σ' αυτά μια άρκετή ποσότητα άλατιού κι' έτσι, όταν οι λαθρέμποροι θά τά γεμίσαν με νερό, θα γινόταν άμμη !... Έπειτα, έπαίζαν πάλι τό συνηθισμένο παιχνίδι. Έσπορξαν τους λαθρεμπόρους ως τό βάθος της έρημου... Και θεωρώ περσιτό νά σας αναφέρω ότι κανείς από τους Ίνδους δέν γύρισε πίσω. Πέθαναν όλοι τους από τη δίψα !...

Κι' ό μίστερ Έντουαρντ Φόνξ έξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο, γέλωθ θναυός !...

